

I Danmark har vi i dag indvandrere og flygtninge, der kommer hertil af meget forskellige grunde. Den naturlige opdrift, der er i de fleste, vil fortsat betyde, at mennesker fra fattige lande eller lande, hvor der er undertrykkelse eller konflikter, vil prøve at komme og få del i rigere landes velfærd. Det ville vi selv gøre. Og prøver vi at lukke øjnene for problemerne, er risikoen for global uro på grund af social ulighed og uretfærdighed overhængende. Derfor er bistand til udviklingslandene blevet en forudsætning for både stabilitet og dansk velfærd, og derfor kan vi ikke skære i bistandshjælpen.

Investering i ulandene er en langtidsinvestering i dansk velfærd. Ingen bør være i tvivl om det. Derfor er jeg enig med hr. Ebbe Kalnæs: Diskussionen om beskæringer og omprioriteringer her er meningsløs.

Vi må erkende, at fattigdomsproblemer og økonomi er grænseoverskridende, og at dansk politik er afhængig af og integreret med det, der foregår i resten af verden.

Det er Det Radikale Venstres opfattelse, at målene i den reviderede strategi matcher de udfordringer, der skal gribes.

Det overordnede mål er fortsat fattigdomsbekæmpelse, og der er ingen tvivl om, at en indsats her er en forudsætning for, at tværgående hensyn til en miljømæssigt bæredygtig udvikling, demokratisering og respekt for menneskerettigheder, herunder etnisk og kønsmæssig ligestilling, kan nyde fremme.

Fattigdomsbekæmpelse hænger nøje sammen med økonomisk vækst og styrkelse af civilsamfundet. Ikke mindst vil bistanden til børns og unges sundhed og velfærd, specielt til uddannelse, efter Det Radikale Venstres opfattelse virkelig være noget, der rykker. Derfor er det glædeligt, at den ny strategi indeholder et selvstændigt afsnit om børn og unge, og at indgangsvinklen er at se på børn og unge som en ressource.

Fattigdomsbekæmpelse forudsætter også, at hiv og aids ikke fortsat spredes og medfører, at mange mennesker i den produktive alder dør. Derfor er det også glædeligt, at det er kommet med.

Som jeg sagde før, hænger fattigdomsbekæmpelse nøje sammen med mulighederne for økonomisk vækst. Det forudsætter fokus på en række indsatsområder, som jeg vil nævne i stikordsform: udvikling af en landbrugs- og erhvervssektor, samspil mellem udvikling af land og by, offentlig og privat institutionel kapacitet

sopbygning, infrastruktur, mikro- og makroøkonomisk politik samt god regeringsførelse og indførelse af retsstatsprincipper.

Samtlige indsatsområder er vigtige, og sektorprogramstøtte på to til fire sektorer kan derfor ikke stå alene. Derfor er koordination vigtig, og det skal være koordination af samtlige indsatsområder.

Det Radikale Venstre lægger derfor vægt på, at den nye strategi betoner vigtigheden af, at programsamarbejdet skal basere sig på et gensidigt forpligtende partnerskab samt på landestrategier, der bygger på landenes egne politikker for bæredygtig udvikling. Endvidere er det nødvendigt, at dansk bistand koordineres med bistand fra andre partnere og indpasses i programsamarbejdslandenes prioriteringer, planer og budgetter.

Først når samtlige indsatser tilsammen dækker bredt, trækker i samme retning, supplerer hinanden, og det lokale ejerskab er i orden, vil der for alvor ske noget.

Skal alle indsatser trække i samme retning, kræver det, at også multilaterale donorer underordner sig den overordnede strategi for et lands udvikling og er med på en koordination af indsatsen. Endvidere skal også eksportkreditstøtten underbygge udviklingslandenes strategi.

I lande, hvor flere donorer optræder, vil det tillige være nødvendigt, at modtagerlandet eller en donor påtager sig det koordinerende lederskab. Eventuelt kan en donor optræde som hovedentreprenør.

Når jeg fremhæver behovet for lokalt ejerskab, donorkoordination og lederskab, er det, fordi det virkelig vil være en nyskabelse, der meget hurtigt vil give markante resultater, og det er samtidig en forudsætning for, at målet om mest bistand for pengene kan nås.

Hertil skal tilføjes, at der i enhver udviklingskontrakt bør indbygges milepæle, der skal udgøre grundlaget for en vurdering af, om tingene går, som det er aftalt, og, hvis det ikke går, som det er aftalt, hvad der så skal ske.

Endelig vil jeg fremhæve behovet for, at Danmark forstærker indsatsen for internationale løsninger på udviklingslandenes gældsproblemer, og at Danmark i WTO og EU arbejder for fremme af udviklingslandenes fri adgang til industrilandenes markeder, gerne med overgangsordninger for ulandene.

»Partnerskab 2000« betoner vigtigheden af, at gældssætning, toldbarrierer og importkvoter ikke kvæler udviklingslandenes muligheder.